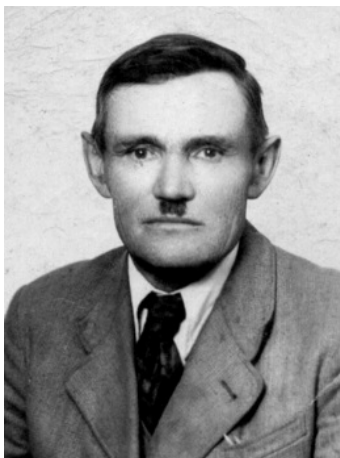

SIKORA IGNACY (1898-1975)

Urodził się 30 lipca 1898 roku w Sikorzynie w rodzinie chłopskiej. Syn Jana i Anny z domu Kubiak. Ukończył szkołę elementarną w Sikorzynie. 29 lipca 1917 roku został wcielony do 1. baterii 94. batalionu armii niemieckiej. Służył do 30 listopada 1918 roku. Od sierpnia do września 1917 roku uczestniczył w walkach pod Verdun. W ostatniej dekadzie października 1917 roku jego batalion został przerzucony przez Alpy Julijskie do północnych Włoch. Po zdobyciu miejscowości Selice i przyczółka mostowego Vidor (11 listopada 1917 roku) jednostka przeszła do walk pozycyjnych. 7 grudnia 1917 roku rozpoczęto wycofywanie batalionu z frontu włoskiego i przenoszenie jej w rejon działań wojennych we Francji. Operacja trwała do 1 stycznia 1918 roku. W marcu i kwietniu 1918 roku z 1. baterią brał udział w walkach zaczepnych w rejonie Artois, Monchy-Cambral, Bapaume. Od 28 maja do 13 czerwca uczestniczył w bitwach pod Soissons, Reims i w obszarze dopływów Marny – Oise i Aisne, a w następnych miesiącach w odwróceniu wojsk niemieckich.

Po powrocie z wojny w rodzinnym Sikorzynie zorganizował oddział Straży Ludowej, którego od 12 grudnia 1918 roku do 7 stycznia 1919 roku był również członkiem. Od 17 stycznia 1919 roku brał udział w powstaniu wielkopolskim na odcinku Grupy „Leszno”. Służył w kompanii sierżanta Romana Kuberkiewicza. 26 lutego 1919 roku został przeniesiony do 1. pułku ułanów w Poznaniu (późniejszy 15. pułk ułanów poznańskich), z którym brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Uczestniczył m.in. w walkach sierpniowych na przedpolach Warszawy. Do rezerwy przeniesiony został w czerwcu 1921 roku. Powrócił do Sikorzyna.

W 1923 roku wyjechał do Tarnowskich Gór, gdzie pracował w charakterze górnika w kopalniach węgla. 6 lutego 1928 roku zawarł związek małżeński z Anną Kubiak i zamieszkał w Gostyniu. Miał pięcioro dzieci: (Stanisław, ur. 1928; Franciszek, ur. 1930; Maria, ur. 1932; Helena, ur. 1934 i Stanisława, ur. 1936). W latach 1928-1935 pracował w gostyńskiej gazowni. W 1936 roku zatrudniony został w piekarni Hasińskiego. Ostatnie lata II Rzeczypospolitej przepracował w charakterze palacza w Fabryce Maszyn Rolniczych Stanisława Grześkowiaka.

Od 23 kwietnia 1940 roku kontynuował pracę w tejże fabryce, przejętej przez Niemca Gregora. Od 29 stycznia 1945 roku aż do przejścia na emeryturę zatrudniony był w miejscowej gazowni. Od grudnia 1967 roku należał do gostyńskiego Koła ZBoWiD. 24 lutego 1972 roku został awansowany na stopień podporucznika w stanie spoczynku.

Zmarł 21 listopada 1975 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

Posiadał odznaczenia: Krzyż Żelazny, Krzyż Walecznych (nr 5614), Wielkopolski Krzyż Powstańczy, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Odznakę Grunwaldzką.